de vreme ce răspund cu înţeles la întrebarea dacă un lucru „este" ori „nu este". De aci nevoia de a încerca o determinare a acestei idei de existenţă cu scopul de a o reduce la un înţeles acceptabil.

Filosofii au încercat să reducă deci această a doua idee de existenţă la altele, începând cu Parmenide, care a afirmat că existenţa e unitate, trecând – peste mulţi –, cu Berkeley, la ideea că existenţa este percepţie şi sfârşind, pentru moment, cu Heidegger, care afirmă că existenţa e teama subiectului individual de nimicire. S-a constituit astfel, treptat, o listă de idei generale, o tablă de categorii menite să lămurească ideea de existenţă.

S-a deosebit astfel, cantitativ, existenţa unică a lumii de existenţa fiinţelor particulare; existenţa totului, de a părţilor lui. S-a deosebit, calitativ, fiinţa actuală de fiinţa gândită, existenţa afirmată, de cea negată, existenţa mărginită, de cea nemărginită. S-a deosebit fiinţa care există în sine de fiinţa care există în legătură cu altele şi, în relaţie, s-a deosebit: relaţia univocă, de la cauză la efect, de relaţia reversibilă, funcţională, de acţiunea reciprocă. S-a deosebit substratul neschimbător al lucrurilor de întâmplările schimbătoare şi de